

Týden plný her

V **pondělí** venku sněžilo, a tak byla brzy tma. Boženka prohlásila, že nastal čas vytáhnout krabice ze skříně. Jako první přišlo na řadu pexeso. Boženka rozložila kartičky obrázky dolů a já poctivě hlídal. Když otočila dvě stejná jablíčka, radostně zatleskala. Já sice barvy moc nevidím, ale cítil jsem její radost a za odměnu jsem dostal piškot. Hrát si v teple domova je ta nejlepší psí práce.

V **úterý** se na stole objevila hromada malých barevných dílků. Puzzle! Boženka si nasadila brýle a hledala kousky oblohy. Šlo jí to pomalu, tak jsem jí položil hlavu na klín, aby si mohla odpočinout. „Emilku, ty jsi můj nejlepší pomocník,“ usmála se a pohládila mě svou teplou dlaní. Nakonec jsme společně (ona rukama a já pohledem) složili celý jeden roh se starou chaloupkou.

Středa patřila dominu. Ty černé kostičky dělaly na stole veselé „klap-klap“, skoro jako kaštany, když padají do nákupní tašky. Boženka z nich stavěla dlouhého hada a já jsem jen mírně vrtěl ocáskem, abych jí to nepobořil. „Vidíš ty tečky, Emilku? Ty jsou skoro jako letní pihy na nose,“ žertovala Boženka.

Ve **čtvrtek** Boženka vytáhla desku na dámu. Chvíli si prohlížela dřevěná kolečka a vzpomínala, jak tuhle hru hrávala se svým mužem Františkem. Pak jsme zkusili i šachy, ale ty nám moc nešly – koníci skákali divně a král se pořád schovával. Tak jsme ty šachy zase schovali a raději si uvařili čaj s medem, který voněl po celém pokoji.

V **pátek** se hrálo „Člověče, nezlob se!“ Boženka házela kostkou a pokaždé, když padla šestka, radostně povyskočila, jako by byla zase malá holčička. Já jsem běhal kolem stolu a štěkal pokaždé, když figurka spadla na zem. „Emilku, vždyť je to jen hra,“ mírnila mě Boženka, ale sama se smála od ucha k uchu. Nakonec mě „vyhodila“ z domečku a vítězně tleskala.

V **sobotu** přišla návštěva – děti a vnoučata. Stůl byl najednou plný karet a smíchu, takže jsem raději zalezl do pelíšku, abych měl přehled. Všichni si chtěli hrát a Boženka jim k tomu dala na misku sušená jablíčka. Malý Venda mě pořád hladil mezi ušima a já jsem byl ten nejšťastnější pes pod sluncem. V **neděli** ráno jsme si sedli a jen tak pozorovali uklizený stůl. Boženka zapálila svíčku, jako to dělávala o Dušičkách, a vzpomínali jsme na celý ten hravý týden. „Bylo to hezké, vid', Emilku? Rodina, hry a žádné starosti,“ řekla a položila mi ruku na hlavu. Já jsem jí olízl ruku a věděl jsem, že dokud jsme spolu u tohoto stolu, nemůže se nám nic zlého stát.

